

„Voldgiftsantagelse”, som ikke er dansk, og det næste Øjeblik et Ord som „Voldgifts-aftale”, som ikke er rigtigt, i Stedet for at bruge netop den Gengivelse, man benyttede, da man skulde gengive den engelske Tekst, nemlig Ordet „særlig Overenskomst”. Det er en saadan, som skal afsluttes, forinden man altsaa gaar til en Sag for Voldgiftsretten, og jeg har lige nu nævnt, hvilke tre Punkter denne Særoverenskomst skal dreje sig om. Nu er der fastsat i denne Traktat, modsat hvad man havde i tidligere Traktater — der er en enkelt Undtagelse —, at en saadan Særoverenskomst skal underkastes — jeg skal bruge det Ord, som staar i Art. 2 — de Formaliteter, som de grundlovmæssige Forskrifter kræve i begge Lande. Det vil altsaa sige — jeg skal komme ind paa det igen senere —, at der skal foretages en ny Overvejelse og en Behandling i Rigsdagen, i alt Fald i Brasilien, af disse Særoverenskomster, inden man kan gaa til Voldgift. Men det er ensbetydende med, at i Virkeligheden svæver denne Traktat ganske i Luften, den er kun en Ramme for senere Voldgiftstraktater, den er ingen virkelig Traktat. Naar man skal til Voldgift, bliver man altsaa nødt til at gaa til det næste Skridt, nemlig en saadan Aftale mellem de to Stater om en Overenskomst. Saa staar der i Art. 2, at denne skal underkastes de Formaliteter, som *de grundlovmæssige Forskrifter* kræve. Det er en Oversættelse af de franske Ord: „les lois constitutionnelles”. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Oversættelsen er fejl, de Ord, som bruges paa Fransk, betyde ikke grundlovmæssige Forskrifter, men Forfatningsbestemmelser. Allerede i Artikel 1 staar der: „la loi constitutionnelle”, og det gengives ligeledes der ved grundlovmæssige Forskrifter, skønt enhver maa vide, at det betyder Forfatning, om Grundlov er der i og for sig ikke Tale ved det, der her staar. Ordet „Forskrifter” er ogsaa forkert, det anvendes i det næste Stykke, men som Oversættelse af det franske Ord „dispositions”, og der er det rigtigt. Man kan midlertid mene, at dette er Bagatel. Hovedpunktet er, at der maa gaas ganske forskelligt frem i de to Lande. Jeg hørte ganske sikkert den højtærede Minister sige, at en Overenskomst som den, her er Tale om, skulde forelægges begge Landes Rigsdag, men det er vistnok fejl. Her i Landet skal den ikke forelægges Rigsdagen, det kan man se af alt, hvad der ellers er bestemt om den Art Overenskomster i tidligere Traktater; ved disse Traktater kan en Overenskomst uden videre træffes af Regeringen. Der findes et

Eksempel paa, at dette ikke er Tilfældet for det andet Lands Vedkommende, nemlig i den Overenskomst, man har med de Forenede Stater i Nordamerika. Der bestemmes det nemlig, at for Danmarks Vedkommende skal Kongen „under saadanne Former og Betingelser, som han maatte finde nødvendige eller passende” træffe denne Overenskomst, men at derimod paa de Forenede Staters Vegne skal Præsidenten „ved og med Senatets Raad og Samtykke” træffe Overenskomsten. Jeg ved ikke rigtig, hvad de Ord skulle sige „ved og med”. Det er ikke nogen heldig Oversættelse af det engelske Ord, og heller ikke er „Raad og Samtykke” nogen heldig Oversættelse af de engelske Ord „advice and consent”, som betyde, at man skal have indhentet Senats Betænkning og Samtykke, det vil sige, at Sagen skal for i det amerikanske Senat. Der er ikke i og for sig Tale om et „Raad” fra det amerikanske Senats Side. Jeg gør opmærksom herpaa, fordi man, naar man gennemgaar denne Tekst — og jeg maa sige, at det er første Gang, jeg nøje har gennemgaaet disse Traktaters Tekst —, ser, at Oversættelsen eller Gengivelsen, hvad man skal kalde det: den danske Tekst, ikke er overensstemmende med den fremmede. Men altsaa, man skal i Brasilien til Rigsdagen med en saadan Overenskomst, men det skal man ikke i Danmark, og det stiller i Virkeligheden Danmark ringere. Dette er indlysende. Medens man her, naar man ønsker, at en Sag skal for Voldgiftsretten, er saaledes stillet, at Regeringen uden videre kan gaa til Voldgiftsretten, maa man vente paa, hvad der sker i Brasilien, og hvis det indtræffer, at man derovre ikke ønsker denne Sag bragt for Voldgiftsretten, betyder vor Voldgiftstraktat slet intet; den brasilianske Regering bringer den for Landets Rigsdag, der, saa vidt jeg husker, hedder Nationalforsamlingen og er delt i to Afdelinger, denne vedtager ganske simpelt, at denne Sag ikke skal for Voldgiftsretten, og saa er Forholdet ganske, som om der ikke havde været nogen Traktat. Derfor er denne Traktat af ringe Værd, skønt den dog er af den Type, hvor man ikke, som Tilfældet er i mange Traktater, undtager de vitale Interesser og Landets Ære og Uafhængighed fra de Spørgsmaal, som kunne komme for Voldgiftsretten. Det er nu en Ting for sig, men bortset herfra forekommer Traktaten mig at have Mangler af en saadan Betydning, at jeg i alt Fald vil være meget betænkelig ved at stemme for en Rigsdagsbeslutning, efter hvilken man skulde give Samtykke til en saadan Traktats Afslutning.